

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Vialla

TIDSKRIFT FÖR GÖTEBORGS UNGDOMSLEDARE

I detta nummer

Ingegerd Rydelius: Vandrarsfrågan
i Göteborg

Debatt om den centrala stadens
ungdomsproblem

Vad är WAY?

Möteslivets kris debatteras

Reportage från stadens största barnhem

Arvsfonden i ett nötskal

Nyttigt i notisform

Nr. 6

OKTOBER 1958

ARGÅNG 7

UTGIVEN AV:
BARNAVÅRDSNÄMNDENS
UNGDOMSDELEGATION

PRIS 75 ÖRE

Värre än tjurfäktning

Dagarna kring den 14 september i år var märkliga. Före detta datum fick man se hur en samfällid sportpress i vårt land på numera vanligt men icke desto mindre motbudande sätt hjälpte till att haussa upp publikintresset för ett av vår samtids största bluff- och blodtörstarrangemang, en professionell tungviktsmatch på Ullevi i vår stad.

Matchdagen ringlade långa och många led av nyfikna till skådeplatsen för spektaklet. Dessförinnan kunde man mot erläggande av lämplig entré (d. v. s. för arrangörerna lämplig . . .) få se de två matadorerna träna mot mindre armstarka kämpar och de mest intresserade kunde till och med — fortfarande mot erläggande av entré — få se boxarna "vägas in" . . .

Ruskigheterna kan liknas vid det makabra folknöje, som i Spanien går under beteckningen tjurfäktning. Skillnaden är väl bara, när det gäller vår slaktfest, att det är enbart levande människor med som agerande.

Var och en som är läskunnig, och det är ju vi i vårt upplysta land, kunde dagen efter läsa om den "lyckliga" utgången. Hemmasonen och favoriten vann. Huruvida någon fick kväljningar, när sistnämnde fullföljde segern genom att misshandla den groggybetonade motståndaren, kan inte här sägas, men onekligen gav en del sportreferenter intryck i sina spalter dagen efter av att inte vara helt oberörda av det ruskiga hantverk, som pågick inom den fyrkantiga ringen.

Efterdyningarna hade att förtälja om smått gangsterbetonade förhandlingsmetoder mellan herrar promotors inför kommande bataljer. I sammanhanget nämndes hur spännande det skulle vara att i kampen om VM-titeln få se "en vit mot en svart".

Ett annat eftermäle lade helt kommunalpolitiska eller rättare sagt kommunal-ekonomiska synpunkter på det hela. Tänk så många sköna slantar som vår stad räknade in på evenemanget . . .

Nu undras bara försynt huruvida någon av entusiasterna möjligen då och då får samvetskval inför denna sin medverkan till legalisering av boxningen som sport. Om inte — så finns det anledning till att studera de många ringvrak, amatörer såväl som professionella, som vandrar omkring på vår jord, offer för kallhamrade matchmakers och blodtörstande åskådare. Då och då har det också berättats i tidningarna om dödsfall på grund av misshandel i boxningsringarna världen runt.

En annan allvarlig sida av saken är den glorifiering av armstyrkan och nävrätten som boxningen ger. Kan detta vara rättesnöret för fostrare i ett land, där man talar om nedbusning och en uppfostringskris?

Det finns stor anledning till att gråta över ovannämnda exempel på kulturellt armod. Som något annat kan nämligen inte denna avart av sportarrangemang — ledda av profithungliga managers — betecknas.

Zen Andersson

Omlagsbilden

handlar om människan i olika åldrar, det har säkerligen vår läsekrets märkt. Förra gången var det en charmig ung man, denna gång har vi en förtjusande dam, som nyss fyllde . . . aj, där höll vi på att försäga oss. Erkänn, kära vänner, att det utstrålar klokhet och vänlighet från hennes ögon. Så vill vi ha den mogna kvinnan av i dag i vårt samhälle.

(Foto: Döbeln-Mattsson.)

Vi behöver ett permanent vandrarhem i Göteborg

säger Ingegerd Rydelius

Det var i slutet av september. Han var en ung studerande på väg från Oslo tillbaka till sitt hemland Österrrike. Ett dygn hade han tänkt stanna i Göteborg för att få en försmak av Sverige, som han tänkte besöka nästa år. Han hade intelligent, spelande ögon, livliga gester, berättade medryckande om människor han mött, om episoder han upplevt, om platser han besökt och om det trevliga mottagande han fått på vandrarhemmet i Oslo. På den korta tid som stod honom till buds, ville han få något att berätta om Göteborg. Var låg vandrarhemmet?

— Finns det inget vandrarhem? Hans häpnad och indignation kände inga gränser. Inget permanent vandrarhem? Men Sverige är ju anslutet till den internationella vandrarhemsfederationen! Praktiskt taget hela Europa är anslutet till den, och USA, Kanada, Japan, Israel, Indien . . . Och Sveriges andra stad, mitt emellan Norge och Danmark, har inget vandrarhem! I Europa satsas ju nu miljoner på vandrarhem, det är ju tidens melodi. Här talas det om att öppna gränserna, om att vi ungdomar skall lära känna varandra, skall lära känna andra länders folk, vi skall arbeta för förståelse och vänskap. Och så möter Göteborg med sluten dörr! I Oslo har de ett underbart vandrarhem — 200 bäddar, i Köpenhamn vet jag att det finns ett stort, nytt, fint. Ni kanske tycker att vi ungdomar är fattiga, att det inte är något att bry sig om. Kanske spenderar vi inte så mycket pengar nu. Men vi tillhör framtiden, vi kan komma tillbaka under andra förhållanden. Men ett vet jag — till Göteborg kommer jag inte tillbaka.”

Han fortsatte direkt till Köpenhamn. Han är inte den förste som färdats förbi vår stad. Många, många är de ungdomar, både svenska och utländska, som besviken drar vidare. Vandrarhemmet, det är ju inte blott ett billigt logi. På vandrarhemmet träffar man alla kategoriers människor, inte blott ungdomar, där är familjer, där är ensamma människor som söker gemenskap, därför att det är lättare att umgås under enklare former, lättare att få nya vänner. Vandrarhemmet ger något av atmosfären på varje ort. Det finns inte ett vandrarhem som är det andra likt, det är alltid lika spännande att komma till ett nytt, att träffa föreståndaren, att få känna ortens egenart. Hurdant vandrarhemmet är, hur man blir mottagen, det sprids lika fort som ”lapptelegrafen” i Norrland från plats till plats, från landskap till landskap, från land till land.

Vad sägs om Göteborg? Jo, i Göteborg får man ligga i en skola eller i en ungdomsgård, under sommaren iordningställda till vandrarhem. Det kan aldrig bli samma ”hemmastämning” på en tillfällig anläggning som den en permanent bostad skänker. Dessutom kan man ju blott finna vandrarhem i Göteborg under några korta sommarmånader — sedan finns ingen möjlighet att övernatta billigt. Omdömet om vår stad blir negativt: Göteborg vill inte hälsa oss välkomna, Göteborg den stora, vackra hamnstaden, porten mot väster, har intet till övers för oss ungdomar, för oss familjer som måste ekonomisera, för oss ensamma. Göteborgarna själva kommer till oss, tar emot

vad vi bjuder, men de ger inte samma värme tillbaka.

I 25 år har nu vandrarhem funnits i Sverige. Från en enkel början med 29 vandrarhem och 750 halmstoppade madrasser och kuddar i enkla turistsängar med förläggning i skolor, föreningslokaler, bygdegårdar och här och var privata gårdar, och endast öppna sommartid, har vandrarhemmens antal nu vuxit till 250 med drygt 9.000 bäddar med riktiga madrasser och kuddar och ordentliga sängar. Många av dem är permanenta. 94.000 personer besökte vandrarhemmen förra året och logisiffran gick upp till drygt 370.000. Under senare år har bilismen starkt återverkat på vandrarhemmen, de bilande familjerna har blivit en viktig faktor och särskilda rum har inretts för dem. Vidare har det internationella reselivet intensifierats så, att nu en fjärdedel av de svenska vandrarhemmens logiantal gäller utländska turister.

Det första permanenta vandrarhemmet iordningställdes enligt Kungl. Maj:ts beslut i det gamla munkklostret i Vadstena år 1938. När följande år den statliga Fonden för friluftslivets främjande skapades, fick Svenska Turistföreningen genast ett anslag på 80.000 kronor för att skaffa ändamålsenliga bäddutrustningar och ett anslag om 30.000 kronor till inköp av ögruppen Tjärö i Blekinge skärgård. I fortsättningen har STF genom denna kontinuerliga ekonomiska hjälp kunnat förbättra utrustningen och på flera orter kunnat skapa permanenta vandrarhem. Dessa permanenta vandrarhem har i de flesta fall vuxit fram på initiativ av kommunerna själva. De har kostnadsfritt upplåtit en byggnad på 25 år — detta för att STF skall kunna få tipsmedel för lös inredning och inventarier — färdigställt den och svarat för det yttre underhållet, medan STF utrustat vandrarhemmet och tagit på sig det inre underhållet och driften. Så har exempelvis vår nära granne Trollhättans stad lämnat ett anslag på 135.000 kronor för en anläggning som kostade 266.000, Visby stad lämnade år 1944 75.000 kronor, där anläggningen kostade 203.000 kronor, Stockholms stad in-

köpte och restaurerade fartyget "af Chapman", varvid STF blott hade att stå för inventarier och vissa inredningsarbeten i kajutan för sammanlagt 125.000 kronor och slutligen lät lilla Skara åren 1955—56 bygga ett helt nytt vandrarhem för i runt tal 100.000 kronor, där STF:s utrustning kostade 25.000 kronor. Detta är blott ett litet axplock bland de permanenta vandrarhemmen. Det senaste tillskottet är vandrarhemmet i Orsa, som invigdes i våras, och STF ligger i underhandlingar med andra orter.

I Göteborg är det tyvärr tyst på den fronten. Hur länge skall den tystnaden vara, hur länge skall det dröja innan Göteborgs fäder följer många andra orters och städers initiativ i in- och utlandet? När skall den dag gry då vi slipper säga ett beklagande nej, den dag då vi året om kan få hälsa ungdomar, familjer, äldre par, ensamma människor välkomna i den gemenskap som heter vandrarhem?

SAGT:

Intresset för ungdomens fritidssysselsättning är numera glädjande stort hos såväl många kommuner som hos en mängd olika organisationer. Scoutorganisationer och vissa religiösa organisationer synas av inkomna ansökningar om arvsfondsbidrag att döma vara särskilt livaktiga. Dessa organisationer är värda all högaktning med tanke ej blott på att de nödgas tillskjuta betydande belopp för lokaler m. m. för att fritidssysselsättning skall kunna anskaffas utan även för det arbete, som de nedlägger på att driva denna sysselsättning på ett tillfredsställande sätt. Utan den stora ofservilja, som visats från detta håll, skulle denna verksamhet ej kunna fylla den stora funktion i samhället, som den nu gör.

.Ossian Larnstedt i "Departement och nämnder" 10/1958.)

Den centrala stadens ungdomsproblem

Ungdomsdelegationen hade den 24 september inbjudit till en konferens om den ungdom, som driver omkring i de centrala delarna av staden och utgör ett störande inslag i vår stads gatubild. En stark oro märktes från flera håll under debatten inför de risker denna ungdom är utsatt för. En av anledningarna till sammankomsten var den av ledamoten i ungdomsdelegationen, Gunnar Björklund, väckta motionen om inrättande av ett socialt ungdomsråd i vår stad.

Vi allas flygande reporter noterade en del av inläggen i debatten och dessa presenteras nu här för läsekretsen:

Gunnar Björklund, ledamot i ungdomsdelegationen:

Ett problem är att den ungdom, som vi här talar om, inte är knutna till de centrala stadsdelarna genom bostadsband. Vi behöver flera kuratorer men stadens ekonomiska läge är bekymmersamt. Därför måste vi sätta vår lit till de frivilliga organisationerna och deras medlemmar. Titta på baptistungdomens insats. Vi behöver en samarbetsform mellan polis, nykterhetsnämnd och barnavårdsnämnd.

Lars-Erik Skarin, ungdomsdelegationens ordförande:

Vissa framgångar har uppnåtts av organisationer, bl. a. har MHF gjort en god insats med sin motorgård.

Algot Wickberg, barnavårdsdirektör:

Jag tror mycket på det arbete som barnavårdsnämndens kuratorer har igångsatt. Deras verksamhet har redan visat sig vara välmotiverad. Vi har ingen anledning att sätta oss till ro för att staden tillfälligt har det ekonomiskt bekymmersamt. Vi måste planera och komma med uppslag och förslag till lösningar. Jag tror att ungdomsorganisationerna gör sin största insats genom att ta hand om vanlig normal ungdom, så att denna inte urspårar. F. ö. hoppas vi snart få igång ett efterlängtat hospits för pojkar. Detta projekt kommer att genomföras med hjälp av och i samarbete med Frälsningsarmén.

Fröken Greta Wahman, v. ordf. i nykterhetsnämnden:

Jag har goda erfarenheter av de idéella organisationernas insats, bl. a. kan jag nämna att man inom IOGT har ögonen öppna för att experimentera med den här formen av ungdomsarbete.

Kerstin Lidhén, kurator på barnavårdsnämnden:

Hur ställer det sig med tystnadsplikten när det gäller frivilliga medarbetare?

John Ahlén, vice ordförande i ungdomsdelegationen:

Jag tror på en samverkan av alla goda krafter! En kommitté är ett gott uppslag och ett försök med en sådan vore värd att prövas. Men hur är det — vill inte polisen ha sådana samlingsställen som vissa av våra skumma kaféer för att veta var de har sitt klientel?

Wickberg:

Synd att inte polisen har kunnat sända någon representant hit idag. De skulle kunnat svara på sistnämnda fråga. Jag vill erinra om att barnavårdsnämnden skrivit till poliskammaren och uppmärksammat den på de missförhållanden, som råder med ungdom vid en del av våra ökända kaféer. De skumma elementen och tillhållen måste oroas. Ofta återkommande razzior från polisens sida är en lämplig åtgärd.

Clarence Helgesson, ledamot i ungdomsdelegationen:

Ungdomsorganisationerna mäktar ej med det program, som Björklund utstakat. De har nog med att söka behålla och göra något för den normala ungdomen. F. ö. efterlyser jag en tjugo (!) år gammal utredning om danssalongernas och biografernas kommunalisering. Var ligger den begravd?

Björklund:

Vi skall inte kapitulera innan vi ens gjort ett försök. Det är stor tacksamhet bland det klientel som besöker baptisternas korybar om fredagarna. Jag tror att ett saneringsarbete med kaféer och liknande måste förenas med positiva åtgärder från samhällets och de enskildas sida.

Ahlén:

Jag har ett intryck av att föreningarna tröttnar ganska fort på sådant arbete — men, vi måste pröva denna väg!

Stig Östergren, byråföreståndare vid nykterhetsnämnden:

Nykterhetsnämnden har prövat en del olika vägar i detta arbete, bl. a. har vi med viss framgång försökt att anordna en danskurs. Samarbetet de olika organen emellan skötes mest av de enskilda tjänstemännen. En kommitté vore bra för överläggning. Beträffande resultatet av en medverkan från de ideella organisationerna måste jag nog bekänna att jag är ganska pessimistisk. Det är riktigt som någon sagt, att man alltid måste ha något positivt att bjuda för att nå resultat. En fråga: tror Ni inte att "tjänstemän" och "kuratorer" skrämmer bort en hel del av dem vi vill nå?

Skarin:

Man har kunnat konstatera att en hel del ungdomar hänger på de obskyra kaféerna under dagtimmarna i stället för att vara på sin arbetsplats eller i yrkes-skolorna.

Kjell Andersson, ungdomskonsulent:

Det finns inga gränser för vad folk väntar sig att det förebyggande ungdomsarbete skall uträtta. Med sin kroniska brist på resurser och det svåra arbetsmaterial omgivningen skänker dem har ungdomsgårdarna ofta svårt att under några fattiga fritidstimmar rätta till vad år av bristande föräldrainsatser försummat. En utbyggnad av kuratorsarbetet är en gammal tankegång, som lanserades redan av barnavårdsnämndens ungdomsutredning 1950. Denna väg bör vi följa. Frågan är om vi behöver något särskilt socialt ungdomsråd. Kan inte Kristine ungdomsråd utbyggas och bestämmelserna för dess rekrytering uppmjukas. Speciella förhållanden råder nämligen beträffande de centrala stadsdelarna.

Stig Magnusson, ledamot i ungdomsdelegationen:

Man måste ta hänsyn till föreningarnas rekryteringsområden. De vänder sig till ett givet skikt. För att komma åt den håglösa ungdomen krävs kraftfulla insatser. Jag undrar om inte nykterhetsrörelsens "fikaträffar" vore något att ta efter. Det samhälleliga stödet åt ungdomsorganisationerna bör ökas.

Ahlén:

Malmös arbetsformer med ett Ungdomens Hus i centrum vore kanske något att ta efter?

Ingrid Öhman, assistent vid barnavårdsnämnden:

Vid polisens razzior som hittills avverkats har vi kunnat konstatera att det rör sig om ett relativt litet, återkommande klientel. Problemet med ungdomarnas tillrättaförande sammanhänger i hög grad med våra bristande resurser.

Fru Carin Törnblom, föreståndarinna på Nordgården:

Ett krafttag bör göras för att få ordning på rekryteringen av ledamöter till

NOTIS-NOTERAT

Barnavårdsnämnden hade den 25—26 september besök av barnavårdsdirektören i Malmö, som gästade vår stad för att få veta vad vi gjort när det gäller skolkuratorfrågan. Förutom av sin kollega i Göteborg, direktör Algot Wickberg, motogs han av skolkuratorerna Ninni Brännberg, Björn Döbeln och Sten Westling, som alla delade med sig av sina erfarenheter om skolkuratorerna och deras jobb.

Karlskrona stads idrotts- och fritidsnämnd håller tydligen på att utreda en del spörsmål rörande ungdomsverksamhet och bidragsgivning till föreningar. Detta framgår av en skrivelse som ungdomsbyrån för några dagar sedan erhöll, i vilken karlskroniterna ville veta vad vi har för bidragsformer t. ex. när det gäller ledarstipendium, lokalbidrag, stimulansbidrag m. m.

Kristine ungdomsråd. I de frivilliga organisationerna finns det gott om lämpliga kandidater.

Skarin:

Ungdomsdelegationen har fått åtskilliga, värdefulla tips, som den kommer att dryfta vid kommande sammanträden. Delegationen framför sitt hjärtliga tack för alla inlägg som berikat debatten och — som vi hoppas — har fört frågan framåt!

*Har Du förrapporterat Din
förenings fritidsgrupper?*

Majornas Ungdomsråd annonserade — just vid tidpunkten för Vi allas pressläggning — att man avhåller ett möte med stadsdelens ungdomsorganisationer den 13 oktober. Det blir en diskussionskväll med poliskommissarie C. G. Christensson och Kjell Andersson som inledare.

Kristinehamns Ungdomsråd och dess energiske ordförande, Ulf Svensson, planerar att igångsätta en brett upplagd ungdomsledarkurs som börjar den 17—19 oktober. Bland föreläsarna märks doktor Torsten Thysell, Karlstad, kyrkoherde Egon Ahman, Borås, m. fl. Den praktiska delen av kursen följer i januari 1959.

URSK betyder Ungdomsrådets Samarbetskommitté, det vet vi. Däremot vet inte alla att Samarbetskommittén för landets alla ungdomsråd nästa år kommer att hålla en konferens i Tylösand. URSK:s styrelse samlas därför i Halmstad den 15—16 november för överläggningar. Ordf. i styrelsen är pastor Hans Jensen, Linköping.

Skolornas fritidsverksamhet

har åter satt igång med fritidsverksamhet i skolornas lokaler. I första hand har man startat verksamhet i praktiska ämnen, d. v. s. i trä- och metallslöjd. Föreståndaren för verksamheten, slöjdekonsulent John Odesjö, meddelar på Vi allas förfrågan, att verksamheten började den 29 september och omfattade vid starten 115 grupper fördelade på 37 skolor.

Upplysningsvis kan nämnas att konsulent Odesjö träffas i frågor rörande skolornas fritidsverksamhet måndagar, onsdagar och fredagar kl. 14—15 å telefon 17 53 00 ankn. 27.

Det bör vi vara överens om . . .

Om man nödvändigtvis vill säga något kan man alltid säga något ofördelaktigt om ungdomen. Och det sägs en hel del . . . Ungdomen har aldrig tillförne varit utsatt för en så häftig spärrelad av generaliseringar, klyschor och nedsättande epitet som dagens. De välanpassade och välar-tade samhällsmedborgarna breder i påtaglig grad ut sig på ungdomens bekostnad. Man ger rubriceringar på ungdomen ägnade att väcka misshag eller indignation. Och vem rynkar inte i dag på näsan åt ordet "skinnknutte", "spätta", "Dixiekille" etc. etc. Och likväl är den stora överväldigande delen fin ungdom. Måhända går det så långt en dag att själva ordet **ungdom** blir något nedsättande — lägg därtill dixie- eller skinnkläder och saken är klar . . .

Nej! Låt oss försöka rensa språket från alla dessa grova generaliseringar och börja diskussionen från andra utgångspunkter. Låt oss slå fast: En hygglig ungdom har rätt att åka motorcykel, den har också rätt att gå skinnklädd eller på annat sätt skilja sig ur den anonymitet den kanske mest av allt fruktar . . . Hygglig ungdom har även rätt att sluta sig samman i gäng, ja, till och med stå i gathörnen och resonera med likasinnade — utan att behöva bli kallade för ligist- eller gangsterfrön. Lika visst måste ibland radiopolisen rycka ut och be ungdomarna skingra sig. Men låt detta vara detta — och ingenting annat!

Att i sammanhangen tala om att ungdomens nedbusning är så allmän att vår demokrati hotas att frätas sönder inifrån är väl ändå att måla fan på väggen? Eller fruktan för att man en dag ska få läsa i vår historia att "sambället fick löpa vind för våg därför att man ingen ordentlig ungdom hade" — är väl ändå att skrämna upp sig själv . . . Det är förresten slående hur ensidigt föreningslivet skyller sina tomma lokaler vid möten på gathörnsgängen! Blir inte det loja intresset lättare att förstå om man också vänder sig till skolungdomen och till

de yrkesstuderande — varav många även måste använda kvällarna för att klara av sina studier och sin utbildning!?

Vår ungdom är en källa till glädje, låt oss slå fast detta eftertryckligt. Den är vaken, pigg och lagom uppkäftig — även om en del motorcykelägare ibland stör vår nattro. Den socialt viktiga frågan för vår del blir i detta sammanhang hur vi ska kunna ge ungdomen en hjälpande hand i de fall, då de hotar slå över i kriminell aktivitet. Det är i ljuset av att vi i så stor omfattning har en fin ungdom som vi ska fortsätta vår strävan att försöka lösa de problemen.

Jan Cederlöf.

Viktigt

Vik lördagen—söndagen den 8 och 9 november 1958 för den stora diskussionen om aktuella ungdomsproblem. Bland de medverkande märks direktör Torsten Wiklund i Riksidrottsförbundet och konsulent Lars Gråby i Kungl. Skolöverstyrelsen. Särskilda inbjudningar kommer att utsändas!

Järnbrotts ungdomsråd

beslöt vid sammanträde torsdagen den 25 september att trycka en folder över ungdomsarbetet samt att uppvakta myndigheterna om behovet av isbanor i distriktet. Man träffas nästa gång den 23 okt.

Ungdomsledarens fyra sidor

Nialla

6·58

Arvsfonden

☆ . . . tillkom för 30 år sedan, samtidigt med den nu gällande lagen, som medförde att kusiner uteslöts från arv. All kvarlåtenskap utan arvingar tillfaller nu arvsfonden.

☆ . . . är avsedd att främja vården och fostrandet av barn och ungdomar.

☆ . . . har ärvt c:a 50 milj. kronor under de gångna åren, och årligen tillföres fonden stora belopp. I några fall har arv på omkring 1 miljon kronor tillfallit fonden och summor i storleksordningen omkring 100.000 tillföres årligen. Fonden har en betydande avkastning, över 7 milj. har gottgjorts fonden i form av räntor.

Intressen i dödsbon, som tillfallit fonden, övervakas av kammarkollegiet.

☆ . . . ger bidrag endast till ändamål, som det inte åligger staten eller kommunerna att bekosta. I huvudsak till barnavårdande institutioner och enskilda personer.

Bidrag till inrättandet av institutioner utgår med ett belopp motsvarande högst halva kostnaden. (Bidrag till driften lämnas som regel inte.) Bidragen går i huvudsak till halvöppen barnavård, (daghem, lekskolor, eftermiddagsskolor), barnkolonier och anläggningar för ungdomens fritidssysselsättning.

Bland **bidragen till de enskilda** kan nämnas de år 1954 införda bidragen, som lämnas invalidiserade ungdomar för anskaffandet av invalidfordon, huvudsakligen bilar med invalidaggregat. Hitintills har omkring 140 invalidiserade ungdomar fått hjälp till sådana fordon.

☆ . . . stöder även forskningen. Nyligen har anvisats medel ur fonden för inrättandet av ett förskolelaboratorium vid Stockholms högskola.

Det ligger även i fondens intresse att anslå medel för forskning inom den förebyggande ungdomsvårdens område, om någon lämplig form för forskningens bedrivande kan framkomma.

Så gjorde Bjurslätts ungdomsråd —

anordnade en ungdomsledarkurs

Lokal: Bjurslätts Ungdomsgård.

Dag: Torsdagar kl. 19.00 — början 25/9.

Program:

1. Vad gör sta'n för ungdomen?
Ass. Leif Svensson.
2. Om möten och föreningar:
Vilgot Nilsson.
 - a) Lite om mötesteknik.
 - b) Att säga ifrån.
 - c) Fylla i blanketter och skriva brev.
3. Lite psykologiskt.
 - a) Om gruppen.
 - b) Att lära in och lära ut.
4. Reklam för föreningarna.
5. Ungdomen vill också ha plats.
Tänker stadsplanerarna på det?
6. Veckoslutskurs.

Ett sammandrag av alltsammans.
Anmälan snarast till Ungdomsgården.
Tel. 23 22 55.

Expeditionstid: 12.00—13.00, 17.00—
19.00.

ÄR DU INTRESSERAD OCH VILL
ÄGNA DIN TID ÅT UNGDOMSAR-
BETE? Skjut då inte upp Din goda
föresats att ringa ungdomsbyrån,
som gärna förmedlar kontakten
med de ideella ungdomsorganisa-
tionerna och ungdomsgårdarna i
staden!

GFK — Göteborgs Frisksport Klubb

ÄR EN LIVAKTIG UNGDOMSORGANI-
SATION, det framgår bland annat av det
innehållsrika terminsprogram, som ung-
domsbyrån erhåller före varje termins
början. Det är för övrigt en mycket god
sed att dela med sig åt Vi alla och ung-
domsbyrån av vad man ämnar sysselsät-
ta sig med under kommande termin. Vi
saxar ur GFK:s program

Höstfest den 18/10 på Odinslund

Filmen "Lyckliga stunder", inspelad av
frisksportare i Linköping, kommer att vi-
sas.

Vandring Nordsjön runt! den 19/10

Det låter någonting för en frisksportare
men det rör sig bara om 16 km. "Gun
leder, men stigen är märkt hela vägen,
så det skall nog gå bra i alla fall."

Hösthelgen 1—2 november

Distriktet anordnar träningskurs i Bur-
gårdens samrealskola. På lördagskvällen
frisksportarträff i gammal god stil.

Mer om litteratur den 5/11

på Stora Katrinelund.

Hälsoklubbens ungdomsafton 29/11

på Odinslund.

GFK:s lussefest lördagen den 13/12

äger rum i Stugan. Förra året var vi 45
deltagare. Medtag julklapp.

Annandag jul:

Grötfest i Stugan.

**VÅRT
LIV
VID
FILMEN**

skulle det ungdomliga gänget från Gamlestaden, Göta Film, utan vidare spisning kunna säga. Vad är då Göta Film? Jo, det är en klubb med både flickor och pojkar i den östra stadsdelen, som Ni återfinner i Nylöse ungdomsgård allt som oftast, med ett verkligt brinnande, för att inte säga flammande intresse för smalfilmning. Och inte bara smalfilmning hur som helst. Under sin 3-åriga tillvaro har nämligen klubben hunnit inspela tre långfilmer, som man sedan visat för andra ungdomsgårdar och sammanslutningar. Bilden här ovan är hämtad från inspelningen av 8 mm-filmen "Dackefejden", inspelad bl. a. kring det historiska Bohus fästning i Kungälv.

Regissören, manusförfattaren och klubbens allt i allo, Leif Person, berättar för Vi alla, att medelåldern i klubben är 18—19 år och att medlemstalet för närvarande är c:a 20. "Vi syr och klipper, agerar och staterar, fotograferar och producerar och har dessutom en massa annat skojigt för oss", — säger vår Ingmar Bergman in spe och hastar från telefonen åter till klubben nere i Nylöse ungdomsgårds källarrum, där man håller på att bygga upp kulisser för en kommande film.

Så säger en del vuxna surpupper att vår tids ungdom inte har någon initiativkraft.

WAY

- *betyder World Assembly of Youth; bildades för tio år sedan och firade i år sitt tioårsjubileum i samband med att den tredje generalförsamlingen hölls i New Delhi;*
- *är en internationell ungdomsorganisation, som inte är bunden av politiska, religiösa och kulturella barriärer;*
- *har ett medlemstal som fördubblats på de tio åren och inrymmer f. n. 55 medlemsländer i världen;*
- *invalde vid senaste mötet Argentina, Indonesien, Island och Puerto Rico;*
- *äger ett sekretariat med över 20 anställda, däribland resesekreterare för Asien, Väst- och Östafrika;*
- *fick vid senaste generalförsamlingen en ny president, nämligen indiern Rabindra Varma, som är ett känt namn inom Nehrus kongressparti;*
- *är i samma situation som FN genom att de båda organisationerna har svenskar som generalsekreterare. Way:s generalsekreterare heter David Wirmark;*
- *fick en uppgift redan från början, som ännu är aktuell: att vara ett ungdomens runda bord, som skall tjänstgöra som informationscentral och central för utbyte av erfarenheter;*
- *arbetar som organisation ett eget liv. Som grund för dess arbete ligger FN:s deklaration om de mänskliga rättigheterna. Därmed har WAY tagit ställning i vissa fundamentala frihets- och rättvisefrågor;*
- *har tagit klar ställning för Algeriets frigörelse, mot Sydafrikas raspolitik, mot rasdiskriminering i sydstaterna i USA, mot angreppet på Suez, för frihet för ungdomsorganisationer att leva och arbeta även inom kommunistländer etc.;*
- *inrättade 1955 ett ungdomsledarinstitut på Ceylon och namnet på detta är Aloka. Ungdomar får här komma tillsammans och får träna upp sina ledaregenskaper och samarbetsmöjligheter;*
- *fattade vid sin senaste sammankomst beslutet att anställa en speciell sekreterare för Europa med uppgift att ordna ett regionalt WAY-program i denna världsdel;*
- *håller sin nästkommande generalförsamling — den fjärde — år 1962.*

MÖTESLIVETS KRIS

*"Vi allas" läsekrets
debatterar:*

Att vi fått en möteslivets kris är egentligen inte så underligt. Nog har man länge haft på känn att det skulle gå så med de ändrade förhållanden, som de sista årens utveckling fört med sig. Visserligen har man kanske överdrivet talet om människornas passivitet, men man kan ändå inte komma ifrån att vi, både gamla och unga, fått rätt mycket av den varan nu för tiden. När det gäller ungdomen finns det anledning att vara bekymrad. Läser man Lars-Erik Skarins artikel i det senaste numret av Vi alla om Ungdomens passivitet får man belägg för den saken. De goda förtjänsterna, som satt rikligt med pengar i händerna på de unga, har kommit dem att vända sig mot nöjesindustriens lockelser. Man är van vid att matas med underhållning av radio och television. Och när man så har pengar tillgodoser man lätt det stegrade behovet av underhållning de flesta dagarna i veckan i samhällets olika nöjesanordningar. Under sådana förhållanden har man inte något intresse över för föreningsliv. Detta har särskilt de ideella ungdomsorganisationerna fått känna på. Man ser sina led glesna mer och mer. Endast sammanslutningar, där man har praktisk nytta av sitt medlemskap, har klarat sig bättre.

Ännu svårare att konkurrera om själarna har det blivit sedan televisionen kommit i gång på allvar. Även om man erkänner att televisionen har sina goda sidor — den håller ju folket hemma — kan man inte neka till att den gör oss än mer passiva. Man sitter hela kvällen som klistrad vid apparaten. Slut på samtal, hemmusik och annan trevlig samvaro.

Vad är nu att göra? Man ser att många föreningar försöker med nöjesinjektioner. Det är nog bara bra om man håller stan-

darden uppe och inte förfaller till att konkurrera med sämre nöjescentra. I England finns det föreningar, som skaffat televisionsapparat och som anslår en del av mötestiden för visning. För min del tror jag att det inte finns anledning till alltför stor pessimism. Mycket tyder på att vi snart kommer till en vändpunkt. Den åtstramning på arbetsmarknaden, som nu signaleras, kommer i första hand att beröra ungdomen. Det kommer tider igen då förtjänsterna blir mindre, och kanske man kan hoppas, att när ungdomarna får mindre gott om pengar, vi kommer att få se dem i våra föreningar igen. Och då har vi kanske vant oss vid våra televisionsapparater och använder dem med urskillning. Går det som i England och Amerika längtar man ut igen till gemenskapen med andra människor, och teatrar och biografier men även föreläsning- och föreningslokaler fyllas på nytt av intresserade människor. Den som lever får se.

John Ahlén.

SUR-FEST ————— ★

Söndagen den 28 september var det en strålande färgfest i vårt kära Slottsskogen. Ett 100-tal folkdansare från Svenska Ungdomsringens göteborgsdistrikt hade mött upp och sannerligen konkurrerade inte våra vänner med all den färgprakt som Slottsskogens många träd bjuder oss vid denna tid på året. Förutom folkdansare deltog ett 10-tal spelmän från Göteborgs Spelmansgille och 20 sångare från Sångdanslaget. Publiken, ja, vi uppskattar den till ett par tusen, sa distriktets ordförande, Björn Döbeln, när vi ringde honom. Det är 3:e året i följd som vi själva anordnar dessa uppvisningar och vi brukar inleda dem med en uppmarsch, som tar sin början vid Linnéplatsen.

Vi alla besöker stadens största barnhem:

**”Vi kan aldrig ersätta ett hem —
men vi försöker likna ett gott sådant”**

Det är inte svårt för fröken Anna-Britta Rosén, föreståndarinnan vid Vidkärrs barnhem, att bevisa sitt påstående. Vi sitter tillsammans och pratar i ett av det snart 25-åriga barnhemmets trivsamma rum och det måste erkännas att här har man gjort ett allvarligt försök att ersätta den atmosfär av anstalt, som alltid i sammanhanget ligger på lur, med hemliknande värme. Tro inte att det enbart beror på hennes och den övriga personalens omtanke att med färger i gardiner och textilier ge hemmet en air av vänlighet. En institution (brr, vilket ord. . .) är helt beroende av de levande människornas, läs: Vidkärrspersonalens tålmod och intresse för den uppgift som ibland kan vara betungande men aldrig hopplös.

■ Upptagnings- och observationshem

Det skymtar snart fram under vårt samtal, att fröken Rosén skulle vilja ändra namnet på hemmet. ”Vidkärrs barnhem” täcker inte vad det hela rör sig om. ”Barnhem” låter inte alltid så bra i folks öron, man associerar det gärna med den anstaltsform för barn som en gång funnits i vårt land.

Vidkärrshemmet är avsett dels för barn, som av en eller annan anledning kräver tillfälligt omhändertagande för

vård, dels för barn, som direkt intages för observation och därav följande rådgivning när det gäller fortsatt placering och vård i föräldrahem, fosterhem eller på institutioner. Intagning på hemmet sker genom barnavårdsnämndens försorg.

■ Vilka barn vistas på Vidkärrs barnhem?

Barn i åldern 1—16 år mottages på hemmet och dessa kan indelas i följande kategorier.

a) barn, som av en eller annan anledning (i regel sjukdom hos föräldrarna) saknar möjligheter för vård i hemmet och där föräldrar eller andra personer begär ingripande (i regel upptagningsfall),

b) barn, som efter av nämnden verkställd utredning visats ha varit utsatt för kroppslig eller psykisk vanvård (i regel observationsfall),

c) barn, som i hem, fosterhem eller skola visat uppfostringssvårigheter och där dessa förmodas vara miljöbetingade. Barnavårdsnämnden kan också finna, att skäl föreligger för observation före definitivt ställningstagande till fortsatt behandling eller placering av barnet (observationsfall).

*Föreståndarinnan på Vidkärrs barnhem,
fröken Anna-Britta Rosén*

Bilderna å denna sida:

*Vild ryttaglädje, som synes, i
intagningspaviljongen på Vidkär*

*Från "Blåmesen", hemmets väntrum för
"borttappade" barn*

*Man känner sig som hemma, med dockor,
strykbräde och allting...*

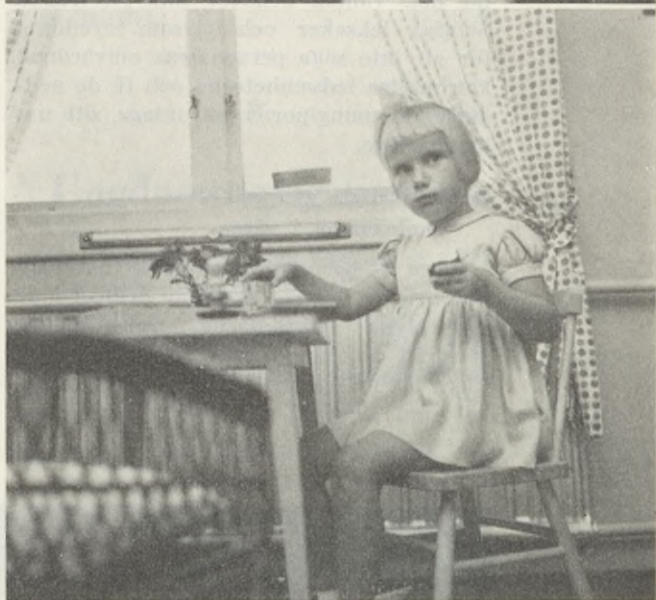
■ Nära 200 platser

Hemmet består av flera olika paviljonger, alla försedda med djurbilder och alltså uppkallade efter olika djur. Paviljong Svanen exempelvis fungerar som intagningsavdelning och där återfinner vi expedition, kontor, väntrum och läkarmottagning. I paviljong Ugglan träffar vi på sjukavdelningen, dit barnen skickas vid eventuella sjukdomsfall. Det kan f. ö. nämnas att kroppssjukhusläkare besöker hemmet en gång om dagen och då behandlas nytillkomna, utskrivningar och givetvis på hemmet boende sjuka barn. Inte mindre än ett 90-tal anställda kräver ett hem som Vidkär.

■ Psykiatrikerteam i arbete

Barnavårdsnämnden har en synnerligen värdefull arbetsgrupp i gång på Vidkärns barnhem. Innan utlåtande med råd och anvisningar för eventuella åtgärder avges till barnavårdsnämnden har ett psykiatrikerteam varit i arbete. Detta består av läkare, kurator, psykologassistent samt representant för Vidkärshemmet, antingen det nu är föreståndarinnan, sjuksköterska, förskolelärare eller kanske rent av en "paviljongmamma", vilka sistnämnda föra anteckningar över barnets beteende på avdelningen. Fröken Rosén understryker värdet av psykiatrikerns arbete, som hon betecknar som utomordentligt värdefullt.

Vårdtiden? — frågar kanske någon efter. Ja, den understiger i 70 % av fallen 3 månader och överstiger denna vårdperiod således i 30 %. Längsta vårdtiden är 1 år.

■ Ny giv — Blåmesen

I en storstad händer det allt som oftast att barn förrirrar sig bort från sina hem och föräldrar. Storstadsjungelns labyrinter kan vara besvärliga för en vuxen — hur skall det då inte vara för de små? Dessa små tragedier, som i de flesta fall får en happy end, har ju tidigare fått sin upplösning i polisvakt-distriktens lokaler. Det säger sig själv, att miljön där knappast är lämplig för de små. Barnavårdsnämndens initiativ i denna fråga är lika med "Blåmesen". Ett rum med detta namn har iordningställt på Vidkärrshemmet och där får barnet vänta, tills föräldrarna kommer och hämtar det. Väntan behöver inte bli tråkig. Skojiga leksaker och trivsamt inredning för att inte säga personalens omvårdnad kan mildra ledsamheterna och få de nedåtgående mungiporna att intaga sitt naturliga läge.

■ För första gången — skolexamen i våras

Flera av barnen har skolplikt naturligt nog och de har sin skolgång ordnad i de närbelägna folkskolorna. Detta gäller speciellt de äldre barnen. Från och med förra läsåret lancerades emellertid en nyhet som slog väl ut. En klassavdelning,

B-form, anordnades på hemmet men sorterar under Torpadistriktet, som är det skoldistrikt hemmet ligger i. Arrangemanget slog väl ut, även om man i ett sådant sammanhang både kan återfinna för- och nackdelar, enligt fröken Rosén. Föreståndarinnan erinrar om det helhjärtade arbete som lärarpersonalen nedlägger när det gäller "Vidkärrsbarnens" skolarbete. Endast genom lärarnas inlevelse i sin uppgift har denna del av hemmets verksamhet kunnat fortgå så pass bra som den gjort.

■ Fritidsverksamheten — en nödvändig del av hemmets arbete

Samtalet kommer in på barnens fritidssysselsättning. Genom skolornas fritidsverksamhets försorg engagerades förra arbetsåret 3 lärarkrafter för sysselsättningsstunder under vissa eftermiddagar. Diskussioner, bordtennis, andra former av bollspel och mycket annat har förekommit. Arbetsstugorna bidrager med ledare och materiel för slöjdundervisning och hobbyarbete. Fröken Rosén betonar hur viktigt det är att manliga ledare får arbeta på hemmet. Flera av barnen har växt upp i ett "kvinnosamhälle", kanske hos en ensam moder och sedan hos den till övervägande delen kvinnliga persona-

Vidkärrs
barnhem
i sommarsol

len på Vidkärrshemmet. Förekomsten av manliga fritidsledare kompletterar bilden på ett utmärkt sätt, det är personalens uppfattning. En mixed-klubb, således med både flickor och pojkar, har även startat på hemmet.

Fröken Rosén talar sig varm för samarbetet med ungdomsgårdarna. För Vidkärrs vidkommande gäller samarbetet Kålltorps ungdomsgård och dess föräldraförening. Dessa har gjort en mycket stor insats för att stimulera barnens fritidsverksamhet. Ungdomsgården har anställt en skolköksseminarist, som leder en "knäckklubb". Flickorna får laga knäck, baka sockerkaka och mycket annat och sedan har man samkväm och festar på härligheterna. Föräldraföreningen på Kålltorp skänkte efter ett studiebesök på hemmet en ugn för ändamålet och gissa på att denna generositet väckt förtjusning både hos ungdomar och personal på Vidkärrs barnhem. En del av ungdomarna besöker också den närbelägna ungdomsgården och deltagar exempelvis i folkdans, lekar och samkväm. Ett tjugotal ungdomar bevistade under en viss tid i somras ett av Kålltorps ungdomsgård arrangerat läger i Hindås. En vacker akvarell i hemmets album minner om härliga lägerdagar under den gångna sommaren.

■ Upplysning behövs om hemmets arbetsformer

Timvisaren på vår klocka har hunnit kila runt flera varv innan man dristar sig att ställa den avslutande frågan till föreståndarinnan för detta omfattande barnhem: Vilken är föreståndarinnans väsentligaste uppgift?

— Jag tror på ett upplysningsarbete bland allmänheten, säger fröken Rosén. Det finns så många förutfattade meningar och förlegade åsikter om barnhemmens verksamhet, att vi måste gå ut och tala om våra barnhems sätt att arbeta. En del av denna upplysningsverksamhet kan rent praktiskt ske genom de många elever vid hemsystemskolor, sjuksköterskeskolor och seminarier som praktiserar på Vidkärrs barnhem. Ett annat tillfälle är vid de studiebesök som vi ibland får ta

emot på hemmet. Genom vår direkta kontakt med många föräldrar, vars barn under kortare eller längre tid vistats på hemmet, har vi också en clearingcentral utåt.

— Jag tror också på en personalvårdande verksamhet. Sämjan och sammanhållningen är god, vågar jag påstå. Och personalen behöver all den uppmuntran de kan få för att själva kunna sprida lugn och värme kring sig bland Vidkärrshemmets ungdomliga innevånare.

— Jag tror emellertid samtidigt på en ökad generositet från samhällets sida, icke minst när det gäller fritidsverksamheten. Denna del av verksamheten utgör ett nödvändigt komplement till det övriga arbetet.

Ungdomsdelegationen

- har beslutat att för en kostnad av 7.982 kr. inköpa inventarium till den nyrestaureerade Burås ungdomsgård, som i mitten av oktober åter väntas vara färdig att ta emot sina unga besökare.
- har beviljat göteborgskommittén "Idrott för handikappade" ett anslag för dess verksamhet å 500 kr.
- har efter framställning från Göteborgs Bordtennisförbund beslutat anslå 500 kr. som hjälp till de ungdomstävlingar för föreningslösa och nybörjare, som brukar anordnas i Exercishuset.
- har beviljat — och barnavårdsnämnden godkänt — inkomna begäran om entledigande från ungdomsrådsledamöterna Hans Hellers i Kålltorp och Anders Harlén i Masthugget. Båda avflyttar från staden. Som ordförande i Nordhems ungdomsråd efter Con Stenholm har barnavårdsnämnden på delegationens förslag utsett Rune Hallbäck.

Ungdomsbyrån

- påminner om att det finns en hel del trevliga bildband på byrån, som vi gärna lånar ut. Har Ni försökt med en sagostund för de yngsta?
- undrar åter hur det står till med Din anslagstavla. Vi såg några verkligt skrämmande exempel i förra veckan, då vi gästade ett par organisationer. Det var "rena natta".
- kan nu bekräfta, att höstterminens veckoslutskurs kommer att äga rum på Härskogens Friluftsgård den 22—23 november. "Köpa och sälja ungdomsarbete" kommer det att röra sig om och intresserade kan redan nu anmäla sig hos ungdomsbyrån.
- har 3 musikledare igång på stadens ungdomsgårdar, som alternerar på de olika gårdarna och undervisar i musik. Intresset för deras undervisning är stort. Kostnaderna bestrides av Kungl. Arbetsmarknadsstyrelsen.
- noterar full rusch när det gäller utlåningsverksamheten av filmapparater m. m. Vaktmästare Olofsson, vår allt i allo när det gäller filmapparater, träffas 15.30—18.30 alla vardagar utom lördag, då mottagningstiden är 12—15.
- anordnade en medarbetarträff den 23 september på Kålltorps ungdomsgård, då en hel del ungdomsgårdsfrågor ventilerades. Kommittéer, som skall förbereda vissa storevenemang i höst, tillsattes. En särskilt livlig debatt utspann sig om statsbidragsbestämmelserna beträffande studiecirkelverksamhet.

VI ALLA
8 nr - 5 kr!

KURS-NYTT

I. Hindås 15—16 november.

Göteborgs Distrikts Idrottsförbund arrangerar under ledning av dess ungdomsinstruktör, Rune Sannerheim, en regional ungdomsledarkurs den 15—16 november på Idrottsgården i Hindås. Som vanligt vid dessa kurser kan endast 40 deltagare få komma med så det gäller att vara ute i god tid. Kursen är avsedd för ungdomsledare eller blivande ungdomsledare inom idrottsrörelsen i distriktet.

II. Härskogen 22—23 november.

Barnavårdsnämndens ungdomsbyrå arrangerar en "public-relation-kurs" den 22—23 november på Härskogens friluftsgård. Kursen lämpar sig för ledare inom ungdomsrörelsen i Göteborg, d. v. s. ungdomsledare från stadens skilda ungdomsorganisationer och ungdomsgårdar. Deltagarna i kursen bör ha en viss erfarenhet av ungdomsarbete och ha fyllt 20 år.

III. Göteborg, höstterminen 1958.

Redan i förra numret meddelades om de kurser, som barnavårdsnämndens ungdomsbyrå igångsätter innevarande hösttermin. Det finns chans för såväl nybörjare som litet mera försigkomna ungdomsledare att komma med. Dessutom anordnas som vanligt s. k. tekniska kurser för dem som vill lära sig att sköta filmapparater, bandspelare m. m.

Göteborgs Distrikts Idrottsförbund

Visste Ni

- att förbundet bildades 1906 och hade då 17 föreningar med 1300 medlemmar;
- att det 1958 har 458 föreningar och c:a 52.500 medlemmar;
- att det omspannar ett område begränsat av Marstrand—Kungälv—Gråbo—Hindås—Källered;
- att det finns specialorgan för 33 olika idrotter;
- att det av idrottsmän tillhörande förbundet erövrat omkring 900 SM;
- att distriktets kansli är inrymt i Centrumhuset, Östra Hamngatan 52, Göteborg C;
- att det 1957 slutredovisades 1.338 fritidsgrupper med 26.348 deltagare;
- att det varje år anordnas ledareutbildning enligt följande:
 - a) Mappkurser på orten, b) Regionala kurser inom distriktet, c) Centrala kurser (Bosön, Vålådalen);
- att det år 1959 planeras ett större läger för lovande idrottsungdom;
- att distriktets idrottskonsulent heter **Rune Sannerheim** och träffas på tel. 13 77 07 eller 53 24 91. Han står till föreningars, organisationers och institutioners förfogande med upplysningar, idrottsliga programinslag och instruktion;
- att alla föreningar tillhörande RF kan erhålla ekonomisk hjälp. Gör gänget till förening;
- att vissa idrotter kommer att presenteras närmare med början i nästa nummer av Vi alla;
- att idrotten hälsar Dig välkommen.

Vialla

TIDSKRIFT FÖR GÖTEBORGS UNGDOMSLEDARE
Redaktör och ansvarig utgivare: KJELL ANDERSSON

Adress: UNGDOMSBYRÅN
Föreningsgatan 13 • Göteborg • Tel. 20 09 20
Prenumerationspris kr. 5:— Postgiro 491 18

Föreningsgatan 13

är en adress att lägga på minnet! Inte enbart därför att Ungdomsbyrån ligger
där utan också för att

Föreningar och andra sammanslutningar

kan hyra sammanträdesrum, studierum etc. på
såväl dag- som kvällstid.

Kontakta Ungdomsbyrån för upplysningar.

— Tel. 20 09 20 —

ANDERSSON — LINGER

Kött- & Charkuterivaror

Lev. till skolor, inrättningar och restauranter.

Bazar Alliance, tel. 11 30 97

Linnégatan 52, tel. 14 57 59, 12 85 63

Offertter: Rune Linger

STRUVES BOKTRYCKERI
Göteborg

